

nej dawki) zbliżony jest do wyników innych autorów. Waggener i wsp. oznaczyli na grupie 24 młodych dorosłych królików półokres przeżycia erytrocytów znakowanych chromem-51 na 15 dni (przy rozrzucie od 11—23 dni) (8). Nieco niższy wniosek, bo przeciętnie 12 dni podali Donohue i wsp. (1). Badając u królików przeżycie erytrocytów znakowanych chromem-51 zarówno *in vitro* jak i *in vivo*, Sutherland i wsp. określili cały okres ich życia na 65 dni (półokres 30—34 dni). W obliczeniach swych czynili oni jednak poprawki na objętości krwi oraz aktywności tracone wskutek pobrań krwi, co w rezultacie podwyższyło ich wyniki (6). Z ryciny 1 widać, zaznaczony w pierwszej dobie, znacznie większy spadek radioaktywności krwi, niż w dniach następnych, wynoszący do kilkunastu procent podanej dawki. Zjawisko to było obserwowane przez licznych autorów (2, 3, 4, 5). Podobny spadek zaobserwowano również przy znakowaniu chromem nieradioaktywnym (4). Próbowano to tłumaczyć urazem krwinek w trakcie znakowania i przemycania (5), czemu przeczy fakt, że podobny spadek w ciągu pierwszych godzin obserwuje się również przy przypuszczeniu, że chrom-51 w pierwszym rzędzie znakuje komórki starsze, wcześniej eliminowane z krwiobiegu. Dość przyjęty jest też pogląd możliwości istnienia małej części normalnych czerwonych ciałek krwi o krótszym okresie życia (2). Często dla ułatwienia, przyjmuje się w różnych badaniach za punkt odniesienia aktywność krwi po 24 godzinach od po-

dania krwinek znakowanych chromem-51, zaś wartość zerową znajduje się przez ekstrapolację.

### Wnioski

1. Objętość krwi krążącej u królików, oznaczona metodą z użyciem erytrocytów znakowanych *in vitro* chromem-51 wynosi średnio  $5,33 \pm 0,32\%$  wagi ciała.

2) Objętość krwi krążącej u królików, oznaczona metodą z użyciem żelaza promieniotwórczego Fe-59 wynosi średnio  $5,47 \pm 0,34\%$  wagi ciała.

3) Półokres przeżycia erytrocytów u królików, oznaczony metodą radiochromową wynosi średnio  $17,4 \pm 10$  dni.

### Piśmiennictwo

1. Donohue D., Motulsky A., Giblett E., Pirzio-Biroli G., Viranuwatti V., Finch C.: The use of chromium as a red cell tag. *Brit. J. Haemat.* 1, 249, 1955.
2. Evans R.: Short lived red cells in normal individuals. *Nature*: 173, 129, 1954.
3. Gray S., Sterling K.: The tagging of red cells and plasma proteins with radioactive chromium. *J. Clin. Invest.* 29, 1604, 1950.
4. Mollison P., Veall N.: The use of the isotope  $^{51}\text{Cr}$  as a label for red cells. *Brit. J. Haemat.* 1, 62, 1955.
5. Sutherland D., Mc Call M., Groves M., Muirgead E.: The survival of human erythrocytes estimated by means of cells tagged with radioactive chromium; a study of the normal state. *J. Lab. Clin. Med.* 43, 717, 1954.
6. Sutherland D., Minton P., Lans H.: The life span of the rabbit erythrocyte. *Acta Haemat.* 21, 36, 1959.
7. Układ krwiotwórczy zwierząt laboratoryjnych. PWN, Warszawa 1962.
8. Waggener R., Hunt H.: Erythrocyte survival in rabbits after sublethal body irradiation. *Am. J. Roentgen.* 79, 1050, 1958.

Adres autorów: Ośrodek Ochrony Radiologicznej i Radiobiologii, Warszawa — Grochów, ul. Szaserów (2 CSK WAM).

## NOTATY Z PRAKTYKI

JAN CHWALIBÓG, MIROSŁAW URBAŃSKI

### PRZYPADEK ZAKAŻENIA MACZUGOWCEM ROPOTWÓRCZYM U SZYNSZYLA

Wojewódzki Zakład Higieny Weterynaryjnej  
Gorzów Wlkp.

Kierownik: dr JAN CHWALIBÓG

Doniesienia dotyczące badań rozpoznawczych chorób zakaźnych szynszyla są dotychczas rzadkością. Dlatego podaję niżej opisany przypadek, pierwszego w tut. Zakładzie badania bakteriologicznego młodego szynszyla.

Dnia 26.V.1965 (Nr. bad. 6416/65) dostarczono do Zakładu zwłoki kilkumiesięcznego szynszyla, poddanego przez hodowcę ubojowi z powodu postępującego charłactwa. Sekcyjnie stwierdzono silne wychudzenie, zwyrodnienie wątroby usianej licznymi, drobnymi ogniskami martwicowymi oraz zwyrodnienie mięśnia sercowego. Badaniami mikroskopowymi (między innymi barwienie preparatów metodą Neissera dla uwidocznienia ziarn wolutyny), posiewami na wybiórcze podłoża bakteriologiczne (między innymi Clauberga) stwierdzono posocznice wywołaną przez maczugowca ropotwórczego (*Corynebacterium pyogenes*) oraz — w skąpej ilości — koagulazo-dodatni szczep gronkowca. Był to przypadek indywidualnego zakażenia, gdyż wy-

danych z wywiadu, reszta pogłowia hodowli szynszyla (kilkanaście sztuk) nie wykazywała zaburzeń w stanie zdrowia.

Adres autora: dr Jan Chwalibóg, Gorzów Wlkp., ul. Bohaterów Warszawy 4.

HENRYK MACIOŁEK  
Sulejów

### OBSERWACJA LECZENIA ROZLEGŁEJ MARTWICY SKÓRY PRZEZ WSZCZEPIENIE PŁATEKÓW SKÓRNO-NASKÓRKOWYCH U JASKÓŁKI

Na przestrzeni ostatnich lat plastyka chirurgiczna a w szczególności plastyka skóry stała się metodą, która znalazła szerokie zastosowanie w leczeniu dużych ubytków tkanek. W trakcie ulepszania i rozwijania się plastyki powstało kilkadziesiąt jej metod i modyfikacji dających się ująć w dwie zasadnicze grupy:

1. plastyka uszypułowanymi płatami skóry,
2. plastyka przeszczepami wolnymi.

Większość zabiegów plastycznych wykonuje się w ten sposób, że przeszczepioną tkankę pobiera się z in-